

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2129	Τοῦ μεγαλομ. Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Παρασκευὴ 26 Ὀκτωβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἀγάπη, μῖσος, νίκη

«*Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 15,17)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανή-
γυρις, ἑορτάζει ὁ μεγαλομάρτυς ἅγιος Δη-
μήτριος. Ἐορτάζουν πολλοὶ ναοὶ καὶ ἐξωκκλή-
σια καὶ χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ φέ-
ρουν τὸ ὄνομά του. Πάνω ἀπ' ὅλους γιορτά-
ζει ἡ Θεσσαλονίκη μας ποὺ ἔχει πολιοῦχο τὸν
ἅγιο Δημήτριο. **Πανελλήνιος ἑορτὴ** λοιπόν.

Νὰ ποῦμε τὸν βίο τοῦ ἁγίου; Τὸν ξέρουν καὶ
τὰ μικρὰ παιδιὰ. Γι' αὐτὸ **θὰ συνδυάσω** τὴν ἐρ-
μηνεῖα τοῦ **εὐαγγελίου** μὲ τὸν **βίο** τοῦ ἁγίου.

Ἀκούσατε τί μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο; Ἄν θέ-
λαμε νὰ τὸ συνοψίσουμε, θὰ σημειώναμε **3 λέ-
ξεις**: ἀγάπη, μῖσος, νίκη. Ἄρκοῦν αὐτές.

♦ **Ἀγάπη.** Πῶς ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιο; «*Ταῦτα ἐντέλλομαι*». Τί θὰ πῆ «*ἐντέλλομαι*»; Διατάζω. Ποιὸς διατάζει; Τὸ παιδί ὑπακούει στὸν πατέ-
ρα, ὁ μαθητὴς στὸ δάσκαλο, ὁ ἀσθενὴς στὸ για-
τρό, ὁ στρατιώτης στὸ στρατηγό. Ὁλο **ἐντο-
λές** εἶνε αὐτὴ ἡ κοινωνία. Ἄν δὲν θέλης ἐντο-
λές, ἄντε σ' ἕνα ξερονήσι, νὰ ζήσης μόνος· ἐφ'
ὅσον ζῆς μέσα σὲ κοινωνία, θὰ πειθαρχήσης.
Ἄλλὰ τί εἶνε ὁ πατέρας ἢ ὁ δάσκαλος ἢ ὁ για-
τρός ἢ ὁ στρατηγός ἢ κι ὁ βασιλεὺς μπροστὰ
στὸ Χριστὸ τὸν Ἀφέντη μας; Καὶ αὐτοὺς μὲν
τοὺς ὑπακοῦμε, ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ αὐτοὺς
εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ τί λέει ἡ ἐν-
τολὴ του· «*Ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλ-
λήλους*», ν' ἀγαπᾶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο (Ἰω. 15,17).

Ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, ἄλλη **ἐντολὴ ἀνώ-
τερη**; Ὅποιος ἀγαπάει, κακὸ δὲν κάνει. Παρά-
δειγμα ἡ **μάννα**. Μπορεῖ ποτὲ ἡ μάννα νὰ θέλῃ
ἢ νὰ κἀν κακὸ στὸ παιδί; Καὶ ὅταν ἀκόμα ἀ-
ναγκάζεται νὰ τὸ δεῖρη, πονάει πρῶτα αὐτὴ
κ' ἔπειτα τὸ παιδί. Ὅπως λοιπόν ἡ μάννα, ἔτσι
κ' ἐμεῖς. Ἄν εἶχαμε τὴν ἀγάπη τῆς μάννας, τὴν
ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τότε **ἡ γῆ** αὐτὴ ποὺ κα-
τοικοῦμε **θὰ ἦταν παράδεισος**. Γιατὶ αὐτὴ ἡ γῆ,
ἂν καλλιεργηθῆ σωστά, φτάνει –τὸ λένε ἐπι-
στήμονες– νὰ θρέψῃ τριπλάσιο πληθυσμό.

Ἄν ὅλα τὰ ἔθνη εἶχαμε τὴν ἀγάπη ἀναμετα-
ξύ μας, ἀνεξαρτήτως χρώματος ἐθνότητος κοι-
νωνικῶν καταστάσεων, σήμερα θὰ βασίλευε
εἰρήνη: τὰ δικαστήρια θὰ εἶχαν κλείσει, οἱ δι-
κηγόροι θὰ ἄλλαζαν ἐπάγγελμα, οἱ φυλακὲς θὰ
γίνονταν σχολεῖα, ὁ **πόλεμος** θὰ εἶχε σβῆσει.
Ἐνῶ τώρα, ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ! Δὲν θέλω νὰ σᾶς
λυπήσω, ἀλλὰ τὰ σημάδια δὲν εἶνε καλά. Ἐ-
μεῖς, ποὺ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μας, ποὺ ἀνεβή-
καμε στὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ πολεμήσαμε καὶ ὑ-
ποφέραμε, ξέρουμε τί θὰ πῆ πόλεμος – ἡ νέα
γενεὰ δὲν ξέρει. Ὁ πόλεμος δὲν εἶνε «νὰ σπᾶς
ἀβγὰ νὰ κἀνης ὁμελέττα», εἶνε φοβερὸ πρᾶ-
γμα. Εἶδαμε τὸν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο,
εἶδαμε τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο· ἂς
παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μὴ δοῦμε τρίτο παγ-
κόσμιο πόλεμο, γιατί αὐτὸς θὰ ἴνε ὁ τελευταῖ-
ος, ἡ καταστροφὴ καὶ πανωλεθρία ὅλης τῆς
ἀνθρωπότητος. Κι αὐτὰ γιατί; Διότι ὅλοι, καὶ
κόκκινοι καὶ πράσινοι καὶ ἄσπροι καὶ μαῦροι
καὶ ὅλα τὰ ἔθνη, κλείσαμε τ' αὐτιά μας καὶ δὲν
ἀκοῦμε τὸ Χριστὸ ποὺ μᾶς λέει «*ἀγαπᾶτε*».

Ὁ **ἅγιος Δημήτριος** ὅμως ἐξετέλεσε - ἐφῆρ-
μοσε τὴν ἐντολὴ αὐτῆ. Ἦταν ὅλος ἀγάπη, **ἀ-
γαποῦσε**. Ἦταν ἀξιωματικός, ἀλλ' ὄχι μὲ βούρ-
δουλα γιὰ νὰ χτυπᾶ. Ἦταν εὐγενής. Πολλοὶ
ἀξιωματικοὶ ἦταν τότε στὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλ'
αὐτὸς ὑπερεῖχε ἀπ' ὅλους· ὄχι μόνον στὴν ἀν-
δρεία, στὴ μόρφωσι, στὴν τεχνικὴ ἐκπαίδευσι,
ἀλλὰ πρὸ παντὸς στὴν εὐγένεια. Οἱ στρατιώ-
τες τὸν λάτρευαν. Γιατὶ ἀγαποῦσε στρατιώ-
τες, συναδέλφους, τὸ βασιλεῖα, ὅλο τὸν κόσμο.
Μέσα στὴν καρδιά του δὲν ὑπῆρχε μῖσος.

Πάνω ἀπ' ὅλους ὅμως **ἀγαποῦσε τὸ Χριστό**,
ὁ Χριστὸς βασίλευε στὴν καρδιά του. Καὶ ἀπό-
δειξις τὸ ἔζη. Ἦ Θεσσαλονίκη δὲν ἦταν τότε
ὅπως εἶνε τώρα. Στους ἑκατὸ κατοίκους οἱ ἐ-
νενηντα ἦταν εἰδωλολάτρες καὶ οἱ δέκα μόνον
Χριστιανοί. Καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος στενοχω-
ριόταν γι' αὐτό. Καὶ τί ἔκανε; Ἐβγαίνει κάθε μέ-

ρα στην παραλία, στις φτωχοσυνοικίες, παντού, και με τὸ καλὸ του παράδειγμα, τὰ λόγια, τὴν προσευχὴ καὶ τὰ δάκρυά του **ἔπειθε κάθε μέρα ἕναν εἰδωλολάτρη νὰ γίνῃ Χριστιανὸς** καὶ τὸν βάπτισε. Τὸ εἶχε τάμα. Ἔτσι σχηματίστηκε γύρω του καὶ μία ἔνωση νέων ποὺ διακρίνονταν γιὰ τὴν πίστι καὶ ἀγάπη τους στὸ Χριστό.

◆ Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ἀγάπη, κάποιοι ἄλλοι εἶχαν **μῖσος**. Αὐτὸς ἀγαποῦσε, ἐκεῖνοι μισοῦσαν. Ποιοὶ ἦταν; οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρες· ἄκουγαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κ' ἔβγαζαν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, ἤθελαν εἰ δυνατόν νὰ πνίξουν, ν' ἀφανίσουν τὸ χριστιανικὸ ὄνομα. Ὅπως τὰ νυκτόβια πουλιὰ (νυχτερίδες, κουκουβάγιες) δὲν θέλουν τὸ φῶς, ἔτσι αὐτοὶ μισοῦσαν τὸ Χριστό καὶ τοὺς Χριστιανούς, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 15,18). Προπαντὸς **ἤθελαν νὰ χτυπήσουν τὸν ἅγιο Δημήτριο**.

Καὶ **δόθηκε εὐκαιρία**. Ὅταν ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη ὁ εἰδωλολάτρης αὐτοκράτορας Μαξιμιανός, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπαν· Βασιλιᾶ, χανόμαστε! ἂν ἀφήσης τὸ Δημήτριο στὸ ἀξίωμά του καὶ ἐλεύθερο, δὲν θὰ μείνῃ οὔτε ἕνας εἰδωλολάτρης ἢ Ἑβραῖος, ὅλη ἡ Θεσσαλονίκη θὰ γίνουν Χριστιανοί, θὰ τοὺς βαπτίσῃ ὅλους στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Συλλαμβάνουν λοιπὸν τὸν ἅγιο Δημήτριο, τὸν ὀδηγοῦν μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ, κι αὐτὸς τὸν ρωτᾷ· **—Εἶσαι Χριστιανός;** (τώρα ἡ Χριστιανικὴ ιδιότητα δὲν στοιχίζει τίποτα, ἀλλὰ κάποτε θὰ ῥθῃ ὥρα ποὺ μέσα σὲ χίλιους εἶνε ζήτημα ἂν δέκα θὰ ποῦν «Εἶμαι Χριστιανός»). Στὴν ἐρώτησι «Εἶσαι Χριστιανός;», ἂν ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔλεγε Ὅχι, θὰ εἶχε ὅλα τὰ μεγαλεῖα καὶ θὰ ὑψωνόταν σὲ ἀκόμη μεγαλύτερα ἀξιώματα. Αὐτὸς ἀπήντησε **—Ναί**. —Δὲν μετανοεῖς; —Ὅχι. —Σοῦ δίνω προθεσμία τρεῖς ἡμέρες. —Ὅχι τρεῖς, βασιλιᾶ· καὶ τριακόσες ἡμέρες νὰ μοῦ δώσης, δὲν ἀλλάζω· θὰ μείνω καὶ θὰ πεθάνω Χριστιανός.

Τοῦ ξηλώνουν ἀμέσως τὰ γαλόνια, τοῦ ἀφαιροῦν ὅλα τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματος, **τὸν καθαιροῦν ἐπὶ τόπου καί, ἀπὸ στρατηγὸς ποὺ ἦταν, γίνεται ὑπόδικος**. Τὸν δένουν, τὸν βάζουν μέσ' στὴ φυλακὴς (ποὺ σφύζονται. Διότι στὸν Ἅγιο Δημήτριο ἡ φωτιὰ τὰ ἔκαψε ὅλα, μὰ δὲν ἔκαψε τὴ φυλακὴ του, τὴ σεβάστηκε. Κατεβῆτε ἐκεῖ, νὰ δῆτε τὸ σκοτεινὸ μέρος ποὺ ἦταν κλεισμένος ὁ ἅγιος τρεῖς μῆνες).

Καὶ τί συνέβη; Μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ αὐτοκράτορος γίνονταν τελετὲς μεγάλες στὴν πόλι. Πηγαίνει τότε στὴ φυλακὴ **ὁ Νέστωρ**, ἕνα παιδί 17 ἐτῶν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε κατηχήσει καὶ βαπτίσει ὁ ἅγιος Δημήτριος. —Τί θέλεις,

παιδί μου; —Δὲν ὑποφέρω, δάσκαλε· στὸ στάδιο παρουσιάστηκε ἕνας ἄντρας τρία μέτρα, ἕνα βουνὸ ἀπὸ σάρκες, καὶ προκαλεῖ, ὅποιος Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ παλέψῃ μαζί του. Θέλω νὰ πολεμήσω μαζί του, ἀλλὰ ἤρθα νὰ πάρω τὴν εὐχή σου. Ἔχω τὴν εὐλογία σου;

◆ Ὁ ἅγιος Δημήτριος προσευχήθηκε, τὸν σταύρωσε μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ λέει· —Πήγαινε, παιδί μου· καὶ τὸν **Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις**. Καὶ ὄντως ἔτσι ἔγινε.

Πῆγε στὸ στάδιο. Κι ὅταν εἶπαν, —Ποῖός θέλει νὰ παλέψῃ μὲ τὸ Λυαῖο; ὁ Νέστωρ φώναξε· —Εγώ. Τὸν εἶδαν νεαρό, καὶ τὸν περιγέλασαν βέβαιοι ὅτι θὰ νικηθῇ. Ἀλλὰ μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα, ὁ νεαρὸς φωνάζει **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»**, ὁρμᾷ σὰν βέλος πάνω στὸν σιδηρόφρακτο γίγαντα, τὸν χτυπᾷ κατάκαρδα μὲ τὸ μικρὸ μαχαίρι του καὶ τὸν ρίχνει κάτω μὲ γδοῦπο. Ὅλο τὸ στάδιο ἀλάλαξε.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη μαρτύρησε, ὅτι ὁ Νέστωρ εἶνε Χριστιανός. Ἀμέσως τὸν συλλαμβάνουν. Μὲ διαταγὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ πηγαίνουν στὴ φυλακὴ καὶ **τροποῦν μὲ λόγχεις** τὸν ἅγιο Δημήτριο στὴν πλευρά, καὶ **ἀποκεφαλίζουν** τὸν ἅγιο Νέστορα μὲ ξίφος. Ὅπου ἔπεσε τὸ αἷμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου —δὲν εἶνε παραμύθι, εἶνε γεγονός— ἀνέβλυσε εὐωδιαστὸ μύρο, καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἐπίθετο **μυροβλύτης**.

* * *

—Αὐτὰ **«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»**, θὰ πῆ κάποιος.

Λάθος κάνεις, κύριε. Ὁ Χριστὸς εἶνε «**χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας**» (Ἐβρ. 13,8). Ὅσοι ἔχουμε κάποια ἡλικία κι ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνὰ τὸ '40, εἶδαμε τὸ θαῦμα. Ἐνας νέος Λυαῖος (ὁ Μουσσολίνι τῆς Ἰταλίας) νικήθηκε ἀπὸ ἕνα μικρὸ Νέστορα (τὴν Ἑλλάδα). Πῶς; μὲ κανόνια, ἀεροπλάνα καὶ πολεμικὰ μέσα; Ὅχι, ἀφοῦ ἤμασταν σχεδὸν ἄοπλοι. Ὁ ἐχθρὸς νικήθηκε μὲ τὴν πίστι **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»**. Τὰ συντάγματα, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Δημήτριο Θεσσαλονίκης —δὲν εἶνε ψέμα— παρακαλοῦσαν· «Ἄγιε Δημήτριε, βοήθησέ μας, νὰ μὴ σκλαβωθῇ πάλι ἡ πατρίδα μας». Καὶ ἔφευγαν γιὰ τὸ μέτωπο ἔχοντας στὸν κόρφο τους τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Καὶ **εἶδαν τὸ θαῦμα**.

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, **νὰ πιστεῦτε πάντοτε**, καὶ σήμερα καὶ αὔριο. Στὴν πατρίδα μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη ἄπιστος καὶ βλάστημος. Ὅλοι, ἄντρες-γυναῖκες, μιὰ ψυχὴ - ἕνας λαός, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι νὰ βαδίσουμε ἐμπρός. Καὶ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ εἶνε μαζί μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος